

(субота) 7. ЯНУАРЯ 1933.

122

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛІВИНІ ЮГОСЛАВІЇ

Виходає кожені тиждень. — Піділлята на рок 60 дин., європейським землемістам. Dr. I. D. Vuković redaktor. Zagreb, godj.

Приймати її листки письма до Редакції і Управи треба посыпай на адресу: "Руски Новини" Питкнеревци (Югославія).

ВИТАЙ, СИНУ БОЖІ, ВИТАЙ...

Дзвін Божого народження,
Весело людів
Благо нам буде,

19 століття преніло од тамтешніх
кед ще нам Вифлеємом зявна чудесна
гвізда, котра вогнищела, же ще у Вифлеємським
вертепу зашвицело Шветло
Швєста, ж.

Единородзени Син Божі
постав чловеком.
Учайджаніям, збудивши
перегру до яшелькох положенія: «Цар
над царами, Краль над кралями».
Единородзни Син Божі, як чловек інци-
ким указал, же Божо драти не таки, як
до людски драги.

Цар Ірод осланяючи ще на свою
власні силу думал, же зміцнити і шлід
«Новородзеного Цара» і дал позабиваш
и шицки певитяка у Вифлеєму до другого
року. Але що може зціла, то і єдиного
чора проців Того, «Кому власні на
шіце Його», як пророкорал пророк
Ісаїя 700 роки перед Його народженем?
Умар Ірод зос страшну смерть і
зрічил кару ще на тим швеце за спойбез-
боштво.

Шлідом Іродовим ишли логанськи
римські цароне через 300 роки. Але аї
вони не могли витаргнути Христа Госпо-
да зос душох мілійонах Христовых вир-
них, котри були «добрей волі».

Процік «Вифлеємському Дзенку»
проводзел борбу і Юліан Апостат, або
отпадік од віри Ісусовій, а так робя
и шицки Йому подобни до днешнього
дня. «Вифлеємське Дзенко» не да мира
и безбожним большевиком у Україні,
Русії і по других страшних шлата. Вони
дзвікають іронію Іого борбу у своїх
безбожних новинах, у книжках у кінжках,
парламентах, у обещаннях церквях.
Але історія од 1900 роках нам шве-
дочи, же лем тоді силни і могли, ко-
тари з Вифлеємскими пастирами шпивали:

«Слава во вищих Богу и на землі
мир во чловиціх благоволеніє», а
шицки други інші, як дум з того шицки.

Прето и тогорочни празник Рож-
дества Христового за шицких правих
християнох, а особено за нас убогих
трекокатолікох, таки славни, таки радо-
сни, яки славни и які радосни були за
убогих Вифлеємських пастирох.

«Наша надія, як до ніадія шицких
правих християнох, не почива на богот-
ству и на сили тілодвох! того швєста. Ми
ю покладаме до рукъ Вифлеємского
Дзенка», бо знаме, же того Дзенка бу-
ліше паціврі през шицки вики.

Шицко на тим швеце старе. Вимка
з того то празник Рождества Христово-
го. На той празник ми ще цешели,
як мали дзеци, а цешиме ще и нешка,
кед зме старши и кед ще баржей гу гре-
бу приближувеме. А прено так? Чом та-
ка синка крачунська радосці?

Жили на тим швеце учени и славни
люди. Нешка їх мене почиваю лем у
бібліозеках и за ніх знаю лем поєдні
учени люди. Бул на тим швеце велики
поясні и вожди народу, котри поспремо-
ніонвали мапу швєста. Були и ірешни.
Люди за них забули. Але на єдно Мено
не можу забути ані учени люди, ані
нечки, а то в просвяте Мено Ісуса Хри-
ста. За даскељю дні буду шицки люди
писати: пешка ще започал 1933. рок. А
од кеди ще читаю тоді роки? Од на-
родження Ісуса Христа у Вифлеєм.

«О Вифлеємске Чадо». Ти Едино-
родзени Сине Божі, даваш зос своім
народженем початок читаня роках.
Твой народжене то найвекша хвиля за-
цаш род людски, бо то початок нашого
спасеня».

«Витай, цам, прето, Вифлеємске Чадо, витай!»

«Витай цам, Сину Божі, витай!»

Ти обятел свой наподжене найпер-
ше пристрастим пастиром и вони Цер-
кви

досно читали. Не сцял Тебе витай без-
божки Ирод, еш пиши вожди народу
жидоўского. До нешкі велі лище не сцу
Це витай. Але ми и падземе шлідом до-
бріх пастирох и побожних Мудернох
зос Востоку и витаме Тебе зос живу
виру, зос горячу, любовію. Прето Ци
шпиваме зос шицкого шерца, зос шиц-
кей душк шицки ведно:

«Витай нам, Сину Божі,
витай!»

Священіком, шицким вірним спар-
хії Кріжепацкей, а особено шицким шко-
ларом и школтаром винічаем празник
Рождества Христового, же біл то ще
шлідко дочікали, радошне пропровадзіли.
Шицки запішице нови рок под охрану
пресвятого Мсна Ісуса Христа.

Жадам, да ще од дарункох крачун-
ських чим всцей розлазі мядзи бідних
и худобных.

Кріжеві, на празник Пренепор-
очного Зачатія преч. Діни Маріі 1932.

О. ДІОНИЗІЙ,
владика.

Др. М. Вінай:

Роздумоване о
чловечим живоце.

Христянска віра нігда не брал
уживалі своїм вірним добра того швєста,
док вони отримую граніці морала (ло-
брото и злото), а уживалі добра кого
швєста вони можу бути у извеснім сте-
пені інші, або кед тоді добра не
уживалі, іншіші.

Початак отада пейси ствари не ми
видзело, же су потребны за то, да не

чловек чувствує щасливим, задоволілим.

Тоти ствари суть: 1. моралісці, 2. здоров'я, 3. мудрості (експертність), 4. краса і 5. багатство.

Так же ми підмето, що чловек котри моралі (добрих звичаюх), здоровий, розумний (мудри), красни і богати, має у себе ізвисне задоволільство і же то може тримати за щелівого.

Розуми те, що того щесце не дають не преповедання. Чоловечи життя кратки і немізисні. Барзі крашно ми пристанію слова псаломисти: «Чоловік яко трава, дій буде яко івніт селений, тако опантує: чо дух пройде в ньому і не буде і не познаєтъ х тому місце свого». — «Ішонек яко трава дій його яко квіти польські, таок оквітило; бо дух прейде у ньому і не буде го и не буде гу тому познати місце спійо».

Дзе зме були пред сто роками, и хто будзе о нас знаць о сто рока?

Медзитим ритко найти человека, котри бы мал шицьки спомінути потребны свойства за щесце.

Скоро кожому даю хиби, а велім и шицько.

Кед упорядзиме єдно свойство зосдругим по вредносці так же ми видзею, же од них було од наїважнейших моралі, талентировані (розумови дар) і краса.

Так же ми підмето, що моралі Кажди може бути — треба має лем тварду дзеску і сцелосць.

Але здраві, красу і талентировані, — тоди свойства ще звичайно паслідують, од родитељох, у єдним членічним нико мало их може поважаць і зменьшаш.

С. Саламон:

На Віллю.

Так, як і у нас. И сліву уноша до хижі винну. У на столі кладу и жито и орехи и др. И приготавлю до того величного шматка и настрой важко-радості, як і у нас, нем звичайно ту венчики щіті, и цельна хижка робі крачун іще цеплійшим. А оштрия витор, що гвізда прес коняри голих дрезох, нацягнус на душу думку на цепліх ізюміх, ірасніх коніх і сап'яках по полісній, як скло, саніци.

На днішній днінь радості, кед Боже Слово пріяло членческіх інд і членческіх дзернів, шедвімі за столом и по вечери бешадзімі в Крачуні, якими о народзе и шкіяваме. Не ишак вядю, же правців духові радости, зеліні радости, не ще за членческіх рода розколо спашені, не язлавела нас цапком. Богда тайна то велика и членческіх розум не може не до неї поділко заглядіти. Небо — жем, Бог — членчик за нас незрозумете, а ишак ми славиме час, кед не юбо зміловало не жем, кед Бог, котрого днішній пінет не сце зіпець, постый членек.

Нова радоста стала,
Яка не бувала:
Зізда ясна над вертепом
Сіту заскяла...

Цо же тиче багатства, дабоме же би не було нужно, да будзе велике. Цалком досці да чловек маєток, в котрим би могов задоволіш своєю главши житвони потреби.

Такі ето я мал у пакнім думи о щесце.

Розлатриме терах, искі думи розвині у своім ділу Юлій Пайо.

З тим що нам баржай рошвиці и вопрос о щесце.

Юлій Пайо баржай бешадує скоро о тим, дзе юздзе гледаю щесце, а ишто го як о тим, дзе юсто.

Но искрашно наглядаю, же щесце треба гледаць у душевнім живоце, а ишто у тілеснім.

(Далей будзе).



Вифлеем.

Вифлеем.

Вифлееме, наїславніше місточко,
У тебе ще народзело дзецічко,
Зродзіла Го свята Діва пречиста,
Маті Божа, Осірова пречиста,

Поміша Го до худобних пеленікох,
Уложила до тих бидних яшелькох,
И на жими, на той оштрей скамочкі,
Як яшнятко лежи Ісус машочкі.

Над верхепом ангели Му шпівало,
Пастире Му своё дари давало,
З востоку ще чудна гвізда зівела,
Спасеніе шицким юздом явела.

Шицко слави вифлеемске дзецічко,
Шицко хвалі тото святе місточко,
З котрого нам спасене виходзі:
Ісус Христос Откупітель приходзі..

Габор Букатко.

Генці наївного народу шпівали у прасачисле!...
Лих писнів — колядах о тым таїству. И мы
изобрали при слове, чо котрі дари Того, чо
пред два еари рокі яхвол на жем, превывізме
радосць пастирох, перших піздрох тога чуда.
Лих розліка місці якими модерніма людами и
простим пастірами! Далеко ми од духа Божего
Слова, далеко.

Веселіша веселіся,
Бог од Дыя днесь родкіся
У вортепі мік бідліти...*

Гучи писні, токіваны прес длуті вихи прех
нами.

Под облаком приходзя цілівац. Як у нас:
Небо и земля які торжествують...

Гей, гей, так саме. Я ще и ту у Галичині
у О. чуствую цілком добре, но проци
всіх бара нагадуць ми тата писня дом і рокі
з дзесцінства, кед крачунска радосць була ѹді-
рійша и писня колядікох изъшак руштала ду-
шу. Так, так! Та тата сама писня, чо ю а-
пальянікамі шківала Ганчча М. Гей:

Небо и земля які торжествують...

И чеди я думай, же тоды даивчата були
при яшелькох, дзе юздзе родзел Христос, и від яшель-
кох людзом о тым шпівало. А од теды житвони
роздівало на юздну красну думку и вслісни. Стра-
піана дзесцінска бласкносць и віра. А тот, чо
ще на днішній днінь родзел, гуторел: «Кед же
будаце як днінь...»

На дворе под облаком престали шпівали.
Выходзім з хіжи — урлі касіры за колядні-
кох илі я. Хланци и даивчата привізени я го-
руюці вітаю:

Христос раждастся!

— Славіте! На що кіглядуете?

На Рідину Школу.

— Так? То добре! И пущел сом не з
імам до бенеди. Хваліл сом іх пожерговане
за красна ший, сіжомосі. Іх чекаю у майбутнім
велькі задачі: за отечество ще борці, за
свою жем, своё звичай и народник и церковни.
Слухав же, бо думам, же сом щіро бесподо-
вал, соч то у других краінах Европі бешада о
національны питання горуши и Крачун и Воскресеніе
и другі шківі добри нагоды, да ше вира
в Бога и в народке спасівіддане подякіе и
отримуе.

— На Рідину Школу 50 сотків! Зреф-
ронал сом и шкіцул. Приходасли и другі иже
шиківі.

А хижка цая і стол и образы на мурах
мали торжествені вітязід и шицко ще з інамі.
радовало. Дочекали аже пол ноце.

Острівець, (Галичина) 1932.

„Радость ся нам являєт!“

Зос тиха словами правитує наша Церква післях своїх викрих. Радості ж потіха; то в хадані юніцькі нас, бо зме не юніцькі уж дав-ло висміяли бриги, болю ж трапези вішеважкій.

Припоміл нам десь радосні, але чи прав-дичай радосні? Чи юніці поши у шершу лю-бов ту Йому, цо пришо: ту нам, да знамі жів-и да а пам'ї церкви? Чи не юніці чунастую-щешійним на tot вельки дзень щесца?

На тето не чекко дац одніт. — Всё до празнику tot вельки дзень не знаю Того, кого познану. Сднише радую тому дню, бо ще дакус більничко, або же ще дакус розвеселія в добре забаві на так із даю час забудуван-швер і на пінгви аля до их окружую и про-вадза.

Другі радую не тому дню, бо знаю або ще сподіяню, же ще виду з тима, з яким не ротпали. Найбаржай пре тети, а и велі други, причини разу не терашій шмет Рожде-стчу Христовому. — А спомнущ не мало ду-мці на Бога и на юніць, цо зос тим днем и швегтом у зупані, — велі ж велі забувати.

Але у юніцьких часах не юніці то пре-строго осуджаю. Треба жерше розпатрят ді-чині чекли юніцькі обставини и хризу у ка-ждам поспану и у кождій роботі. Чоловек ще юніці борці, да не отрима на тим юніце, да спані сам голі живот.

Правда, треба ще у юніцьку посплану и обраци на Бога, але нам треба и самим ро-бці и стараці ще, бо — хто ще стара тому и Бог давя.

А тето наїк юніці росудан: хто юніці може у тих юніцьких часах удоволіть своїм по-требом? Нюшка, кед владаю таки розалики у дру-жівників жицьце, у наплаток роботи, у цени роботівкових (а особено парастків) продуктах. — А лок то так бутає гирвац, лотля и пінет-німа радосні, ай ще сій не можеме скоро спо-діяніца.

Але якак не треба трациц наїт. Гот як-чекко живим не отримчиме та лем на цело, але думайже и на свою душу, бо вона нам ю-диня, по юніці маме. Гоч нам юніці поберу, (як то я випитра) душу нам не годік віді-ти.

С. Садамон:

Любові!

Цик з церкви нашій донера юніц зос ми-стичного богослужіння, я ложком хорк и цумам о здрасює, котре трациц. Дзень сієн краски привів юніцьківські, прес радосні, арез бо-ло. Ай дібре дацо, аї зле сам же зробил. Слухно уж не живим було и можебуц прето я немал цеплюти, як термометр указавши гору-чку, Жаміта у мене, жамілта — и кельо юніці сердечного, цеплого слова.

На якак, як красни думки о здрасю и кельо ма чару сіюно о любові. Зіране уж тра-циц, щесце сію не пашол, а од любовіи негово-рим. Ай Бога, ай людзюх, ай себе не любим як кілід. А икак Блага треба любиц „всем сер-цем своїм“, а біжкынго „як самого себе“. Чи ще я вілілум? На целу юніці! Но у першых щедких хорога, а у шершу гримни чловеческих норов.

„Боже, дай ми любові! (Я перша раз ще так модлім) Любові, святей ту батькіньюму, ту самому себе, а иць и Тебе будзесм оздаль любиц. Но любиц Тебе, а біжкынго ис — які хасен?

Так, любиці, Боже, дай. Святей, великий любові, бо межжня розточус шершо, дави нас».

Приходзіл з дзаска юніц. Не розберам, хотра часці печуркі, але звуки тей юніці бла-гаю: Любові святей, великий.

Дай Боже, да нам будущоц будзе леп-ши як терапіньюси, да би аже Рождество Хри-стово дочековали юніці, як до тераз: а чи-стим шершо, в правдиву радосні и ширу лю-бов ту Богу.

Дай Боже, да би тета наявна радосні вошла до юніці души и юніці озвива у на-шым шершу, так як цо наша одніва у шершох анфламеских пастірох. Упратриме же на тих юніціві: пастірох и понахайме, як і юні-ту халому лаціку Ісусу. Попратриме на тето мале дзесці и забудземе на юніці своє юні-щесца, бо и тето слабе дзесці жів у биці и юніці, лем пре людзюх аля и бригік и на юніці забудза пре вельку любов ту нам.

Так я ми юніці и юніці пре Христы, бо ти Вон и заслужел, и жертвуй же му, цо найлепше маме — любов, юніці и душу.

Пи Йотова.

тельство народне, зберагло ще у поль- ским педагогічним товариству. 1912. р. пременісто назуву на «Українське Педаго-гічне Товариство», а 1926 р. дало му ще мено за юніців зрозумілів: «Рідна (ро-дзена школа)».

И ток за 50 роках свого життята прежиніювана тета організація чекко часи (уряд розніщовал школи и гимна-зій, брандел висновале нових) інака юніці ішкетю натрелує дзекуніющі жер-твеносці «свіломого грамадянства». Но «Рідну школу» ще готую ток вонані «збірки», по ушіцох, катедруе на Крачун и кладзе жертви при кождії нагоді, як на сходзькох, свадзьбох, забавах, кірба-йох и т. д.

Нешка рахує «Рідна школа» 34.000 звичайних членох, 650 кружкі (філії) и 50 членох добродійох. Остатці можу буць тети, цо юніці подарунок 50 ам. долари.

Предвидзені буджет на рок виношу 2,200.000 злотих (коло 18.000.000 Ліні).

Отримує 71 призначати и недаризнати народні (основні) школи, 18 захоронки, 50 дзесцінки загради (сезоново, прэза-хоронки лето), 10 гімназій, 4 учительски препарандій, 6 фахови-стручны школы, 7 ремесельніків верштеті, 1 таргоміцьку школу, 6 семінарій.

Провадзи «Рідна школа» куркі юні-цізнавства, практични куркі (шиця, вареня, домашнього таходовства) и заклада бібліотеки за дзесці и старших, подгромага, кельо може дзесці з школскими по-требамі, дава юніці и кект.

Видава два раз на місяц свой чи-сопіч, коірі брандел права укр. школи и зазначаю культурно-освітні яви з народ-ного життя.

П. Матвеич:

Страцени син

Свягельська драматична крітка у ши-рох дійох.

(З хорватскаго преложел Габор Кукатко).

Янко сам.

ЯНКО: (Уходя з лівого боку. Музика по-малі престава) Да ми дахто гварел не верел бим жу. Мой оць, кельо го ще я сечам, од своій младосці бул юзбильин, застарані ада-кеди и смутні. А квілка — привола гудаціх, зарезал целя и шедай за столом у веселим дружтве. Аж да сом ще ту трацю, кед мой брат привед гудаціх баш зред тим, кед мал пойсп од нас, и тераа'ше па грав заш кед ще тети російскі враця дому. Шиця прето ра-дости крем'яні, и прето я там ай не пойдзэм.

Янко и Шиця.

ШИМКО: Янку! Опец ме посніг, да при-деш до гостинікій хижі и да ще вешеліш айма ведно, бо ще яранел твой брат Яков.

ЯНКО: (обраци ще и юніці) Повела опові, же я юніці.

ШИМКО: (хрохи близкій) Я то не можеме повесці, бо ти бязовно такані не думаши. (Близ-

то гутери и приступа близкій). Янку, не жа-лосці оца. Чи ти не видаш, як ще зог уста-рел и кельо арецерел од кеда Яков пошор?

Нешка в радосні, же му не вишел стрітені-сів, та чи да му ти тета юніці здаваш нову раву?

Знаш: добре, же тебе спект ішда ае рожклад-цел, па чом за то ти юніці жалосциши, и то баш юніці Його радосні!

ЯНКО: Гварел сим ши, и при тому оставам.

Я юніці не маю прено венчай.

ШИМКО: Добрэ, я мунім юніці одони.

ЯНКО: Поведз му шлябозан. (Шимко видзе).

Янко сам.

ЯНКО: (Стане и шейта ще) Не можем по-весіл, як мерджим своєго брата. Я го нігда ай не мерджал. Не мерджим ай на то, же ще втраця. Найволел бим да нігда ай не изноз нігдае, але за зме юніці робели и юніці мирно при оцюж. Але то сом не могол подавенниці, да вон російску гевто по я и оцет зашпорова-ли. Та чи, да ще тета дахдо вази вряди до на-шого дому. Я то не можем депушніц. А кед оцет всіх юніці його — російніса, як юніці, юніці я не оставам юніці у тей хижі. Кед ми тут нет места, я юніцім автас міні.

Янко и Осіп.

ОСІП: (уходак и благо гутери) Сине мой! Шиця ми гвари, же ти юніці вагітави. Га не чул ши, же ти ще брат втраця.

Діяльнісці і заслуга того товариства незвичайна, жертви на „Рідну школу” зложили їх і політичні візни у Львові, котрі гладилися два дні і зашкіровані після призначали на „Рідну школу”. А ані споминаць не треба презчленами дарунки, котрі складали на їх Українці по цілим шведам.

Наш народ у Галичині похоній значної просвіти і посвіту, з діяльностім якої він відмінно відмінно відмінно, став на відмінні ноги.

Наша колонія може ще у тим самою чином, як далека наша брачка так напреділо і на у підтримку примиря за наслідування.

С. Саламон.

„Українці або Русини у Югославії“.

Пое тим наставом визруковали великих хорватських днівниці „Облог” у Загребу у числу 3. с. 4. листопада на узгодненій місці вельми статтю, котру ту привносили, да я читав читателю відомо, що о нас є ще гутори. А крім того стаття тога привносила інформацію про історію та територію нашого жанре.

Статтю газети:

„Шинаких Русинів у Югославії є все ще як 50.000 (число дакус превисоке — Ред.). Одного 30.000 жив у Баччії та Срімі, і то у Русині Керестурі. Коцуре, Дюрівце, Господівці, Н. Саду, Св. Вербасу, Петровці, Миклупеці, Шиду, Беркесово, Бечині, Ср. Митровиці, Радник Селу, Пишкоревці та Адієвці. Остали всією як 20.000 живо у Боснії, як то у среаах Башчаку, Призвор, Прібор та Дервента та у Славонії при Слав. Врозду (Капіка, Сибін) та у Липовіні.

Перші відпові русині фальшиві приселені з Підкарпатської Русі (Горжії) року 1746. до Русині Керестурі, котрого вонали в Вельми

льбо Баччії Керестур. Було то за владани Марії Терезії.

У слідуючих чотирох роках приходили з Горніми нови фальшиві так, же 1750. року Керестур уж мал 400 душ. Тоді їх почали селити і до сушедського Коцуре та Керестурі та Коцуре то найстаріши русини населяли у Югославії.

Виселювання до Баччії частою про барочніків гавданських обставин у Карпатах, а найбільш претп, бо там не було жівів води. Проте доселені Русини губили таку жіль, пася біль місця зас жемі „з каланом воду чернаць“.

По великих поплавах Дунай 1755. та 1756. року живівши обставин доселені Русини були бара чекати і прето ще одна часці врачела назад до своєї північної.

Роніже Русини мали, а ні вінчка маю вельмо звінки, мушели їх неоднораць селі далей в а Керестурі та Коцурі. Так єдна група привезла 1780. р. до Н. Саду, 1802. р. до Шиду, 1834. населяли до Петровці, а по бурнім 1848. року населяли і остали горе спомнити відвали у Баччії та Срімі. Із лем вони населяли, винагодили затримали своїх пана та народищ, крім у Ср. Митровиці, де ще цілком асимільовані в Хорватії.

О величайшій славянській жиці, да може асимільувати інші народищ, треба ту спомнити тут інтересний случай. У Коцуре крім величайшій Русині жіють ще 3000 Мадярок, котрі уж цілком забули свій язык та гуторя лем по русині.

Од Русинів вони ще не підібрали лем по віри, бо Мадяре римокатолики, в шинаках Русині у Югославії, і гетько похороняли у Митровиці, затримали віру своїх отців, вони шинаки грекокатолики.

При концу преісторії століття почали привозити до Славонії та Боснії Українців з Восточної Галичини (Галицькі Русини), котрі ще од своїх бечівсько-срімських братів дакус розликують по народних обичаїах та бешеди.

Карпатські Русини були у своєї старій озовиці поділеними леми жіноки яливом польського, словацького, пумурського та мадярського язика, а поаканіше у своїх цілком озовицін та поділених нашого язика.

ЯНКО: (Шефтающе) Баш звіто ще їх гільям.

ОСІФ: (у кудас) Та то не можна. Цале по обісце вінчелі. І стугове та суніди, радую пісне замку, я за їх не рахує власні брати.

ЯНКО: (Стане перед пісною) Отче. Тельо вас рази слутуєм та віда сож не преступел замо заповіда та сде ми югда не дали ай віжис, за їх дакус роззенелім вісім пітівашама... а крізь вам приголт тот вам син, котріцали свої маєток розтративши та пойдзеяхи блудніми, зарозали єще му утвісне ціль.

ОСІФ: А чи я за себе відімклював а чи ще я вінчелі?

ЯНКО: (шептающе) Я зам не стерал.

ОСІФ: Ах! я тебе. Могод ти робиць по пісні. Але ти бул мудри та чувар, то ти не сціл даремно трохиць.

ЯНКО: (застане перед пісною) Га ка цо кам пінка трошки? Чому ще у нашим дуже звінка грас вінчелі та трохиць?

ОСІФ: (відімкнувши за руку) Вінчелі ти буд добрі, та слухай, сину мой, я ще вінчка свого аца. Ти вінчелі замку, та цо моє то та твой.

ЯНКО: Дякуем ало! Але пре то вінчелі твой привіз тає вінчелі?

ОСІФ: То ще вінчка. Ще вінчка його джепа. Але якщо не може вінчка себе твілько місто та твою чесі, а пре то вони базовно ай не приходи. (Указує) Пайлі ту предомну клечі та мідзі: Отче, зогнішев сож перу та вони. Замін

же сам вінчелі да ще волам вінчка сином. Приміс же тозім за єдного од ваших слуг.

ЯНКО: Вон так гварел?

ОСІФ: Баш так. Пришел у жівірівши шматок. На колінках вісім аложекими руками, модел мі да то архівом голом за слугу. Синавки співіма умівали себе вінчаки лішо. Га чи ж не требає пред слугома прикривши ганьбу? Іабо би ще ти можна рашовал, да сож го сдотиць, та да жобре по візьмі, а півт да указує с вінчелім та на тебе та на югдо:

ЯНКО: Ти бін ми бін не було мило.

ОСІФ: Я спіл да прихідем його ганьбу та биду пред вінчелі, а вон за столом приповеда пред вінчелім кельо велько гришел, але же вінчелі велько та прецернел. Гваркім ци, вон вінчелі ке геноті старі Яков, але вінчка покутнік. Кед вінчелі, пошилт по югдо, та кед придає, вісків на вінчаку та опреда тебе, та замодії це да то та ти привіз гоч на остатньоту слугу.

ЯНКО: (затрізнувши пісною) Но робцето, ало! Я бін не могол церпіц да Яков югделі предомну. Исто крев ічече у вінчелів язіках.

ОСІФ: (обімкнувши за руку) Га мій добри та то вінчелі добри Янко, котрі віда не увінчали своєго аца. Але цо звіто гуторим! Шицко, цо моє, та твой.

ЯНКО: (ошвабівши ще обімкнення). Кед так, вінчелі твой брат остане з вінчелі. Але кед вон ще справди поправел, я то архівем за своїх бра-

Прето ще вінчак подкарпатських Русинів, а особено вінчак Русинів у Баччії та Срімі, розликує сі шіцких славянських вінчаків. А галицькі Русини бенедикт чистим літературним українським вінчаком.

Шіцак Русини, як вони єдні скомли, грекокатолики та у своїх вінчак вони бара поучення. Їх церкви пространі та чисті, а на ісадії та швіта вони парода. У іх та велика ганьба, кед захто без причини не їде до Служби. На богослужінських участів у молитвах та піпіванні цілі народ. У кождій русійській церкві є вінчаки побожних дружтв.

Понеаже вінчак трима мірал, Русини мирні народи, любя франти, а особено пісні.

Бриакого лаца не відомо, (єдини Славяни!), а прев „Слава Ісусу Христу“ Русини не крейдзе аві коло познатого, ай коло чудного. Легівне ще жена медні 18 та 20. роком, а давніша ще одавною од 15—17 роки. Прето у їх цілком обична ствар, як 35 років жена уж ма улукі.

Од своєї населенії до Баччії, па вже до 1899. року Русини сані отримовали спільно школи, у котрих ще учело на их родзинки язик. Теді були мадярська влада каскірала рускі школи та почала мадярізація. Але пре кельку одпорносці Русинів то та мадярізація не мала ніякого усіху. Тераз жа Русини дісців своїх синовінкох та учителькох, котрі су у величині школочками у хорватських школах.

Медзі русім язиками нет аналіфетах, а то ще може повесць та хлопох, то чий процент неписменних хлопох досі знатні. А тераз є такі случаї, ще жена научи свого человека читаць та писати. Крем школи обще образовані помага велько роботе Руского Народного Пропагандного Дружтва, котре основане у Керестуре 1918. року, а котре ма філіїлю по руских піархіях.

Року 1924. почали виходити тижневико „Руски Новини“, котрі до конца 1930. року виходили у Новіж Саду, а редактор бул поясадський трекоїк парох Дюра Навич, котрік нам дал інформацію за ту статі. Од липня 1931. року виходить „Руски Новини“ у Іакове, а редактором є о. Михаїло Фірак, парох у

та — вон жа може та не будзе слуга. Ма же ми слава Богу — обидоме на чим якці.

ОСІФ: Зналі ще же добре твойши піарко та же іцишко опросців брату своїому. И оців інші небесні люди своїх вінчаків дася, чиє не напуша ай таєтих котрі зогріша але ще ясі покою та подрава.

Вінчак небесна плаща ческа таєтих котрі ще чуваю таєху, але годні ю достоць таєти котрі ще покаяли та правили покуту.

ЯНКО: Шицко та азам, па зото та обімків брату свого. Подаме та звіму да ще вінчелі вінчелі.

ОСІФ: Вінчаки наші правдиві, бо твой брат бул мертві та ожклі, бул страпені та нашол ще. Подаме, сину мой (вінчаком обімків).

(Цілій будзе).

Дзеци:

Мирон: Правда бабо, же оців тебе бара люби.

Баба: Чом таєк думат?

Мирон: Кед тебе задійраз зуби бразли, оців гварел: Дал бін Бог, да ю югда вінчелі зуби не заболя.

Потрафел: Я у цілум своїм животу сци-
ганил со... шіцкого три рази.
— А тераз таєк ето штварти раз.

Інікторевцах пра Дакове. Крем тих двох паноцес ставно низу у „Руских Новинах“ пречасни монсеньор Михайло Мудри, парох у Керестуре, пречасни о. Діора Бенчас, парох у Кошуре, Пр. Дионізій Ніради, владика, Пр. Габор Костельник, універзитетски професор у Львове, Пр. Мафтей Венай, адвокат, С. Саламон и др.

Іще раз мушиме повесіть же бешеда бачвансько-срімських Русинів розликує ще однієї славянських язиків. Прето ще за „Руских Новин“ велико інтересув Академія Наук у Берліну, а універзитет у Харкове уж дас дозвіл рязи моди, да му ще поплю панчук числа тих ковилод, що до тераз вишли.

Крем новинних друкую ще у руским языку рижні книжки, календари, школські книжки, міжтвеники и катакоми. Перши катакоми на руским языку написав терезий греко-католик Владика Пр. Ніради коло 1904. року. Тот катакома преробив року 1924. парох о. Д. Навич так красне же го видало и Дружество св. Єроніма, а и у Чеській ідею чим роняю.

Русини у Бачкій и Срімі маю свою пропаганду дружства, читальні, ремеселни дружства, а основали и свою здруження хаси (кооперативи), да буду неовічени од Чудового капіталу. У жимушківських вечарох тримаю ще темати їх землемісців. У Керестуре и Кошуре єст и захоронки (коди), корти вода руски шестри монахині.

По воїни Русини культурно бара напредували, бо под мадарську владу не могло ще від іх пародіям чюло робиц. Року лімірного 1848. страдали Русини югаси, крем у Керестуре и Кошуре. А то було прето, бо як привела народна легенда, ішар „мінівських Русин“ поручел австрійському цару, да чува „тоти два руски споня“ Керестур и Кошур. У Новим Саду забили Мадару руского пароха Ілара Бойча, великого Славяна.

Бачвансько-срімськи Русини су сами землемісці. Всішина ма коло 20 тисяч жемів єст таємі, що не маю жемі, але єст и газдове зос 100—300 ланци жемі. Худобни беру жемі в половині лебо з трецого и кед ще лем дакус по-дзвінів, такої пральни хижку, а вені матри да кути жемі. Робиц жемі научати Русини од Швабів у Бачкіи и напівка Шваби признаю, що єш лем Русини можу и німа ровнанц.

Руски хижки пространі, чисти и віше било обиліни. Над щитом хижки часто єш находив два прескінські конські глави, а то стара славянські обичаї на чесці богу Святонизу, заштитителю джеванього статку. Таки знаки находза єш лем иже у Лужицьких Сербах.

Напомінемо ѹще, що нашо Русини баш споровни и же відіде у роботах стояю за заїду спац на 11 годин. Жем обрабию з модерніза машинами, добро гнов вони хлівним и фабричним тнівом, же як жеви пресу пресу цалу жеви и ткаю и же вони умерені ткі у обличчі так на своїх госцигах».

Так єто описали тоді великих хорватських нас Русинів. Ми ще можеме у тим лем чесниц, же нас други народи цент и признаюю и паметом мушиме, що наша народна моя и чесць у живеце будзе росиць и двигац єш ведно з нашу народну просвіту, корту будук наша Просвіта вони своїма книжками и нашо „Навини“, хоти припомагаю, да єш за нас зна и цалым живеце. Зато их Русини мушин подвергац и помагац.

Цо пишу о „Служби Божій“ кніжки нашого преосв. Владики.

У новікох „Руске слово“ що виходає у Прадеву у Галичині (Польща) так пишу о книжки нашого Пр. Ніради. Владики „Служба Божа або Літургія“. З того богатого матеріалу може кожди священик з великом хасом брав. Тота книжочка то пайлівше читане за священиків, богословів и за юніцьких вірих христіан. Гоч и подробне толковане предиків часів св. Служби обікови и доноші у нас розумінє тога нашого „многоодиного бисера“. При тим тата книжка, що має 131 бок научна и популярна и бара згодко подаєна єст у нас и дасхелько изутиції. Єзик: з юридишу писані бачвансько-русини (піарніцтв) прето кожному од нас легко розумібзи.

Щиро препоручуєме, да себе туту книжку кабавя священики, богослові и вірихи.

Кед єш нашо паноцес в туту книжку уважаю, паневно ізарча всієї примерії тає красній книжки за свой народ. Ту єго мімі у ізложах рукох єден красни способяк, да єш наш народ поучи, да може розуміц св. Літургію роботу у парохіях тата книжочки то бара добре средство. А вредок исна вельо за катехетики проповіда. Наручиц можу у автора (Крижевиц, Югославія).

Так єто вижаєвляю туту книжку нашого Владики пражевски новени, корти читаю нашо браца на Гориці баш у тих країах, одкаль нашо бідове писані. Мило нам, же можеме и ми им дадо зац, а погуми єш, же ани єдна напис хижки не єши буц без тєй книжки.

Седем чуда старого швета.

Вавилонські мури.

У числу 49. писали ми о першому чуду старого швета (шашках було 7) о пірамідох. Як друге шветове чудо тримали стари учени мури Вавилону. Вони написох на кам'яних табліах можеме себе неілка представиц, ик тоді мури випатралі. То була наймоцніші крипосці на востоку, а збудовали ю занілоніски владаре за образу од синаріях своїх пірітільюх, у перший шире од Аскрійюх. Варош Вавилон лежал по обох боках рики Евфрат. в мур по чину коло Евфрату бул 30 кілометри длигки. Були два мури так, же кед би напрієтель вжав перши мур, вец єш бразнитела Вавилону скривали за други мур и ота-мала брачеси варош. Перши мур бул 25 метри високи, и 10 метри длигоки. Два кочи вони штирма ковнями могли иши єден коло другого. Тот други мур збудован земляніски кріль Навуходоносор, познати з біблії. Тот кріль бул барз могути и вибудував у Вавилону велико красни здання. Ище пешка чудо єш людас кіналом, корти вони у своїм варошу вибудували цалком так, ик єши панка у модерніх варошах кавали права. А крем тога дал вони старому швету пред Христом иже було чудо, а то є трене чудо Іова.

Вишнівід загради.

Була то заграда на терасі крільовські палати и лям випатрала их да виши стари писателе написали, же Навуходоносор збудував их за свою жену, корти походила з ждійского краю. У синій оповідці мала вона велико живе и железніх дрехах, и у пустим Вавилону сужувала за піна. Да ю поціни, розказав кріль вибудував туту „вишніву заграду“.

На крову тих терасах напрвени бул флагстер з пеглох, в цегля буди азоти з оловом и вец єш тово олово була нарощана жем, а було єй тельо, же и найгорубіши дрехи могли пушано своє хорене и цібре єш тримат.

Тота заграда мушела буц надзвичайно красна, кед ю стари мудериці волали цвітовим чудом. Постояла вона так дуго, як друго стала вавилонська держава. Року 519 освоюя Вавилон першіски кріль Дарій и од того часу почал Вавилон присадац. Славни іранський бойовий Александр Македонський пробивав паново родзину тут варош, але не могой.

Нацька з тєй вишніцеї загради нет ані тильду. Познаме ю лем по опису стари писательох.

Олімпійські Зенес.

Як штварте чудо єште тримали статую (кіп) грекого поганського бога Зенса. Тот кіп бул у поганським храму у Олімпії, а направил то найгланішій старогреческі кіппар Фідін. Греческа стари писатель Павліані описує нам точно тога штварте чудо старого швета.

Тот кіп бул 14 метрих писаки. Зенас івдел на пристолу у правій руці тримат жесло, а у лівій малік єши богині побайди. Богону кімати и сандальи були од самого золота. И пристол єш бішшат од золота и драгих каменьох. На пристолу було 150 глини, корти представляли рижки відії востреческій інтолоїї (поганській віри).

Пинеже випаріююше чедлавецькі рики Алфей могли кипу бога Зенса написовини, прето у хижу були поробенк матки ярчики-гунели, прєи корти напрестано преходили зейтик, корти чували кіп, да єш не ногуби.

Кед цар Теодозій II., що влада у пітия вику по Христу, розказав, да єш розвали и зни-ца пітиці поганські памятайки: крами статуй, сияти лошики и др. тєди розбиват и ажітели туту славну статую Зенса — штварте чудо швета.

(Далей буде).

ШИРОМ ШВЕТА



УКРАЇНА.

БОЛЬШЕВИКИ НЕ МАЮ ХЛЕБА. — У цалей большевицькій Україні и Русії уж давно ваведбени карти на хлеб, без которых хлеба нічве не може достац. Тєраз видани нови хлобови карти и изменшано порцію хлеба на одну особу, бу тому хлеб подрацал за 20%, а велики людадом, корти су на правовирии комунисти одягти карти и вони муша умерат од гладу. Так исто и роботиці, корти маю родитеље до 54 роках житвота, не достанюва тих родитељох хлеба. Не достаню хлеба и жадни, корти не маю роботи. И на дівчи стариши од 12 роках родитеље хлеба не достаню. И щинка друга пожива подражала за 10 до 15 рази.

УКРАЇНСКИ КОВАЦІ НЕ БУНЯ. — Кубанські коваци (що бываю коло рики Кубань под Кавказом) и побучали тєи пропи большевицькі влади, корти им одняла щинка уродзай и вони муша гладована.

Читайце и преплацујте єш на „Руски Новини“!

За худобних у Осієку

отворена 4. жніура явна кухня, у котрой доставно худобия кожди днень сдаєна. Хто способни за роботу, буде зато робиц дра літ у тижню. — Слична кухня отворена у шкірних великих варочних кашей діркани, а отримуюше юд добровольних дарох и юд державной подибрі.

Школяре покрадли гімназію.

У Банялуки обудаево даскелью школярих прето, же ірадил свою гімназію, у котрой юе учени. Красна школяре!

Самоубийство постаруша.

У Малей Суботиці замігтрехає юе постаруша Ключаричек. Вона покрадла в спінській касі 40.000, юд юе то одіяло вон юд страху пред судом сама викал себе живот. ... Ето до чого довози легкомисленія живот.

Страшне убийство при Осієку.

При Осієку нашли у пірамі забитого чоловіка, котриї мумієт там длуго лежац, бо то міши и гробаки уж як на пол посадили. Індо престопонали, юе то геометер Євгені, котрого нестало жище 7. листопада. Бул вон худобник стари чоловік, котриї и не мал пензаки и польнія тераз виглядую, хто його могол забиц и прецо.

Б у р з а

Нові Сад 4. Л. 1933.

Жито	175—180 днів.
Кукурица бачка и срімска	50—52 днів.
Кукурица нова за март—май .	65—67 днів.
Кукурица нова сушена . . .	60—75 днів.
Ярець бачки я срімски . . .	60—62 днів.
Овес	90—100 днів.
Мука 00	275—290 днів.
Мука число 2	265—280 днів.
Мука число 6	190—210 днів.
Кромпай	45—50 днів.
Пасуля	90—100 днів.

Нашим читательом.

З тим числом ступаю «Руски Новині» до дісятого рока своєго життя. Шумни то фалат часу и велька подія у нашому чаредно-просвітнім житті.

Вельки крохій напредок хребели ми Русині у Югославії, кед зміє перед 9 роки достали свою новини, а велько напівнічній спілковості и інші за цю просвіту указати име пред тими роки, кед зміє свою новини отримали.

На юден час, под конец 1930. року, юе до тера з предишната планета.

Претилатники „Руских Новинох“ у 1932. року.

МЕСТО	Кельо ма предп.	Лем за 1931.	Половку за 1932.	Цальн за 1932.	Нічи плацели
Руски Керестур	333	94	109	108	32
Коцур	108	15	17	56	20
Лордів	94	15	19	36	31
Петроваці	52	7	6	22	17
Кула	0	—	6	2	1
Чаковци	28	5	7	14	2
Шид	20	2	2	12	4
Врополь	3	—	1	9	—
Підполівці	26	7	6	13	—
Загреб	21	1	—	6	14
Андровіці	12	6	2	4	1
Београд	4	—	—	2	2
Торжка	5	2	1	3	—
Дякова	5	2	—	2	1
Роковці	4	1	1	2	—
Равно село	7	2	3	1	1
Нови Сад	10	3	3	4	2
Нови Врбас	18	4	8	4	2
Крижевці	6	—	—	5	1
Бачинці	15	5	8	2	—
Жабаль	3	—	—	2	1
Господівці	3	—	—	2	1
Лабудяча (Рит)	10	—	10	—	—
Рижни места	39	1	6	21	11
Інші землі	39	—	22	—	10
Ведено:	868	104	220	385	150

Симеон: Одведаси, одведаси, поме браца!

Шицки: Поме!

Йойль: Але стральце, чекайце! Оадаль би юе швачело, да Му дано одієшеме за дар. Гоч зме худобия, инак Му можеме дано одієси. Ето, я Му одієшем свой хлеб (берес хлеб).

Натаанайль: Я у половику зажа!

Руен: Я Му одієшем сира, баш має фришко-го!

Сумеон: И мојо мяло фришке, па Му го одієшем.

Леви: А по юе Му я одієшем, кед ніч намам. (сєти юе) Га, знам, я Му одієшем свой колап. И то Му будве требац, док сироши.

Ілліцик: (інже юе).

Венамія: Ида ти з твоїм колапом, але я Му одієшем найкрайше баращече!

Леви: Тераз би юме могли пойсц, але хто пам будве оваци чувац?

Йойль: ше! Бог їх будве чувац! Поме!

Шицки: Поме!

Шицки шкиваю:

До Вифлем пані,
Спішими пастири,
Радост ся нам являєт,
Христос ся нам раждаєт.
Дари Му готовимо,
К Нему приступаймо.

Лігени синиваю.

„Слава“ восхіджают.

Народженому.

(Зависа) —

Для II.

Ява 1.

Пастире бояжіво уходза ў яшельком, при хториці Осіф и Марія и т. д.

Симеон: перши уходзя и гутори бояжіво: Ето, ту в!

Пастире бояжіво приступую и сяд, кед збачи Исуса заграе на фрулу, а вецка шкиваче шкиваю, а пастире ше кланяю.

Пастирік трают,
Поклон одевают,
На сій рожденому,
В яслех положеному.
Дари му давают,
К Нему приблигают.
Всі людкі путьте,
Христу приступуйте
Народженому.

Ява 2.

Уходзя троме царове зас дарами, а шкиваче шкиваю:

Тарк цари со дари
На далекі страни
Христу си вже кланяют,
Дари йму давают:
Злато, лянан, смиру
Спасителю мирку.
Царко витаког,
Поклон одавают,
Народженому.

— (Зависа) —

Конец.

Преложел: Я. Костельник,
учитель.

— Ей, ша як ви то, куме, ляпатраце?

— А это, йдаем з хованы моїй шківки.

— З хованы? ... Ша око вам подбите,

глаза разбиты, яцо криваве, а имати потаргали.

— Мушице атац, же мы такой по хванно подделали, до кому припадло.

— 0 —

З тей стажынкі видзяме, які ёсць шумне чысло предплатнікоў, когдзі шоўково котычай фасо дужнасць, але то мало. Но чэльце некіе чысло тих, когдзі за прэшы рок не плацеті ўсе, лебо зеў половіну. А таўк іх може і на шыма будзіць, бо новинкі жыюць даміні предплатні і другога приходу не маю. Тотк заскельце огласіць націх тарговіцаў, то як напісаў воды у морскую піску.

І баш тагі подзабары и пешорові предплатнікі не даю нам, да можеме цвячині падвіпаць, лебо да зняжыць предплату, ис. паштавілавне и горуцце жаданія.

Прэто іші при тей нагоды, кел ступаме до новога року, обращаме на нашіх дружнікоў і волаче их, да и они сплюнія свою дружносць, як іо ми свою сплюніли. Най пошлю заскельце предплату и пай надысай свою предплату у шыре упакоўку.

Тым дружніком, да якіх 1931. рок не заплацели тих 20. д. пошлеме тых дакіх пісменнікі опоміні і ческа, да можу такай дружніце предплату посыць.

Шынакам нашим предплатнікам, пріятельям и чытальцам вішчаемо шеільви и веселі Крачун!

Христос раждаецца!

Славите!

РЕДАКЦІЯ И УПРАВА
«РУСКИХ НОВИНОХ».

МИКОЛА НАДЬ, учитель
и
ТЕРЕЗІЯ НАДЬ, родзево ВАР'ОВИЧ
вінчані
НАШИЦЕ, мешаца Асцембра 1932.

Една новосць у наших Руских Новінох.

На жаданія веліх нашіх чытальцаў будзе-
же у новым року прынощиць краткое толкованіе
недзельных Апостолік. Як гонято амэрыканскім чы-
тальцам, Апостолы и Службы Божей беруть
зес. Ішайіх апостольскіх,

зес 14 посланій св. апостола Павла,
зес 2 посланій св. апостола Петра,
зес 3 посланій св. апостола Йоана,
зес посланія св. апостола Якова и
зес посланія св. апостола Юлія.

У тих Посланіях як іо в у св. Біблії
находзяще ірачес слово Боже. И узвіво
прэто іші на кандей Службы Божей чыта Апо-
стол и Евангеліе, да якран чым весяй науки
зес Святого Писма и да по тей науки уде-
ши свой живот. Але Плюсіанія, особено св.
Павла, нельзя чэсціе порозуміць, як св. Евангеліе, як Евангеліе, чы зелько весяй толків ёх
Апостол. Да нашо вірнага чым левіце порозумі-
ти Апостол, будзе кождэй событі у Руских
Новінох краткое толкованіе Апостола слідуючай
пісадзі і тэди легчайшые порозуміць слова Апо-
стола и буду маць весяй поуки.

Плюсіанія мы мушыць да як бара на краткое
толькізданіе, прэто коаліміе шынскіх чытальцаў,
да юні то жадай раз пречытаю. Длу-
жносць толкованія презыдзіц на себе сам. Пресо-
свіщэні Владислава.

УЖ ВІШОЛ

Руски Календар за 1933. рок

І тих дынх іші посыпа до нашіх віталоў. Принёші воні рускім хіжком ісльо вішнікага чытальні: пабожнаго, хабавнаго и нуручнаго. Ешт у вім и весяй красавіці сліскі зес нашіх віталоў и зес швеці.

Велька новосць у тым календару ёсть у тым, же у ім поданы найважнейшы информации о рускім нафродѣ, о нашай державе и о швеце, а ёст и заниміві огляд важнейших подійах у швеці за прэшы рок.

Прэто кажда руска хіжа наў сеbs таг календар набаві.

Календар е такі істи весякі, як и лонъски, (192 бокі), але іпак

Цена му зніжена на 9 Дын.

Так, же го и найхудоблівіша руска хіжа може набавіші.

Мож го дастац на кождай рускай парохі.

Н О В О С Ц И.

П. Франко Белян, типограф у Дяконе, когдзі склада наша Новіны, а 30-жел і Руски Календар, вінчал, ше на другі дзень рымокат. Крачунка з п'яцю Пацай Франц. Серлешчу вінчусоме и дай Господи на «Многая літа!»

СТАРИ РОК У ВЕРЛИНУ И НЮЙОРКУ. — Ноц од старого на новы рок була у Верлину бара цемірна. У шынціх стра-
нах таго міліёніскага варошу булі біт-
ки рижкіх политичкіх партыйскіх пры-
станоў. Роумы ше, якіе ше и тэрар били
найвесцей комунасты и Гітлеровцы. На ра-
но булі: трох мертвых, велько рабітых и
на сто і сто завартах на пойні.

На стари рок (Сілвестрово) пілоште
у Ньюорку и віно и паланка, гоч закон
забрани алкотпу ице вредні. Попіцін
заміла очи и ніч іс видзела.

ТИДЗЕНЬ чистоты. — Большевікі
одредаўші тераз ёдзец тýдзенія вял пропа-
ганду чистоты. Большевікі наўніні не
пішу тэрар ні в чым лем о ёдзені: як ше
треба умывац віндлом и часто ше купац.
Быда лем у тым, якіе большевікі відвараю
мідло лес іш цідулікі (як даяки лікі!)
а прыватно мідло таке драге, якіе го можу
купніц гібаль лом большевікі пако-
віе жынкі.

Корупція у Румунскай. — Да іцце
бул у Румунскай при канде генерал Авереску
наруччело румунске вісініе міністэрства за 300
міліёни лес рижкіх дохторскіх інструментоў
у сценікі немецкай фабрікі. Кед тэти інстру-
менты прызначаны для Румунскай указало ше, як
воні паліком існаваўші. Пачало ше шайдетно,
але немецкая фабріка не смеяла іх вывоніц.
Тэрар тага фабрікі врепадзіл и кел немецкія
претпартрэзія вій тэжкі, напіла записаны адн
выдаток од 92 міліоні лес (30 міл. дукары),
ко фабріка дала румунскім генералам, да их

поджкіші, да воні весяй паруца од іх подзі
тот дохторскі серсень і ён быў бул заломкі і до
чаго. Тэрар немецкі канды питалі тут пеўнік
од Румунскай парохі, але хто им го врэні? У
Румунскай ёст такіх скандалоў весякі.

РÓДВЕЛА 25. ДВЕЦКО И УМАРЛА. —
У відліле Пасто у Мадярскай родвела же-
на Штефана Риби двоацец пяте дзецікі и
такой по тим умарла. Покойна родвела
три разы двойнікі. И шынікі тут дзеци
живі.

СТРАШНА БУРЯ У АНГЛІІ. — Тих
дыхах була у западнай Англіі, Шкотскай
и Ірскай буря-циклон. Сілні вітор дул
асе швидкесу 90 кілом. на годзіну. Цы-
клон наробея велько чыоды, велькі риці ви-
ляли и автопели плоды зашаты волія.

Плацели предплату за 1932. рок:

Рускі Крестуф:

431. Езелински Двора, 998	60 дын.
432. Надъ Янко, 902	60 "
433. Сабов Міхал, 456	40 "
434. Арыа Дюра, 714	60 "
435. Чазмар Дюра, 976	60 "
436. Дудай Феріко, 964	80 "
437. Худзія Бугса, 587	40 "
438. Хардз Міхал, 1157	40 "
439. Бучко Янко, байбер	60 "
440. Бучко Давыд, 1089	80 "
441. Бодзінеш Эніко, 590	40 "
442. Надъ Янко, (Март) 462	60 "
443. Сабадом Янко, 1081	60 "
444. Плакчак Денчи, 1101	40 "
445. Надъордз Мойсей, 599	40 "
447. Сежан Дюра, 751	60 "
448. Надъ-Бандурик Міхал, 939	60 "
449. Будзінски Міхал, 467	60 "
450. Лужчыя Дюра, 210	60 "
451. Будзінски Андрей	60 "
452. Нядрадз Янко, 825	60 "
453. Хайдук Мітро, 584	60 "

(Далей будзе).